

„Egy szuszra végigolvastam,
és fantasztikus volt!”

– Colleen Hoover,
NY Times bestsellerszerző

HIM

ez a srác

SARINA BOWEN

a *The Ivy Years* írója és

ELLE KENNEDY

New York Times bestsellerszerző, *Az üzlet (The Deal)* írója

fine
selection

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

HIM

ez a srác

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1.

Wes

Április

A KÁVÉZÓBAN ELÉG HOSSZÚ A SOR, de tudom, hogy még így is időben odaérek a pályára. Vannak hetek, amikor valahogy minden összejön. A hétvégén a hokicsapatom behúzta az NCAA rájátszás első két körét, és ezzel bejutott a legjobb négy közé, valami csoda folytán B mínuszt kaptam a kimerültségtől félkómásan írt töriesszámra, most pedig a megérzésem azt súgja, hogy a srác előttem nem fog bonyolult italt rendelni. A ruhája alapján egyszerű fickónak tűnik. Mostanában nekem áll a zászló. Megy minden, mint a karikacsapás. A korcsolyám éles, a jég tükörsima.

A sor megmozdul. Uncsi Srác következik.

– Kis reggeli keverék. Feketén.

Na tessék!

Egy perc múlva már én jövök, de amint kinyitom a szám, a barista hangosan felsikolt:

– Úristen! Ryan Wesley! Gratulálok!

Nem ismerem a kiscsajt, de a dzseki, amit hordok, sztárt csinál belőlem, legalábbis ezen a héten.

– Kösz, cicám! Kaphatnék egy dupla eszpresszót?

– Máris. – Leadja hátra az italrendelésemet a kollégájának, majd hozzát teszi: – Csipkedd magad! Nyakunkon a bajnokság.

Aztán, mit tesz isten, visszautasítja a felé nyújtott ötdolcsist.

A pénzt a borralalós csuporba dobom, és már rohanok is a csarnok felé.

A lehető legjobb hangulatban lépek be a Northern Mass kampusz csúcsmínőségű hokicsarnokának vetítőttermébe. Imádom a hokit. Baszki, odavagyok érte. Alig várom, hogy pár hónap múlva végre a profik közt játsszak.

– Hölgyeim! – köszöntöm a csapattársaimat, és levetem magam a szokott helyemre.

A félkör alakban felállított széksorok a hatalmas kivetítő felé néznek. Az ülések bőrbevonatúak. Hát igen. Egy első osztályú csapatnak ez dukál.

Az elsőéves védőnkre pillantok.

– Szarul nézel ki, öreg – vigyorgok. – Még mindig fáj a pocid?

Landon bemutat nekem, de csak fél gőzzel. Állati ramatyul fest, ami nem lep meg. Amikor utoljára láttam, úgy szopogatott egy üveg whiskyt, mintha le akarná cummantani.

– Haver, látnod kellett volna hazafelé menet – szólal meg Donovan, az egyik harmadéves. – Egy szál fehér fecskében megpróbált rámászni arra a szoborra a déli könyvtárnál.

Mindenkiből kitör a röhögés, engem is beleértve – ha az emlékezetem nem csal, az említett szobor ugyanis egy bronzló. Én Seabiscuitnek hívom, de igazából csak egy kőgazdag egykori diáknak

állítottak vele emléket, aki pár száz éve bekerült az olimpiai lovascsapatba.

– Meg akartad lovagolni Seabiscuitet? – röhögök.

– Nem – vörösödik el.

– De igen – helyesbít Donovan.

A többiek tovább húzzák Landont, de az én figyelmemet elvonja Shawn Cassel sokatmondó vigyora. Mondhatjuk, hogy ő a legjobb barátom. A csapattársaim közül ő áll hozzám a legközelebb, és az edzéseken kívül is sokat lógunk együtt, de én nem osztogatom könnyen a „legjobb barát” titulust. Sok barátom van, sőt rengeteg, de egy sem *ismer* közülük igazán. Kivéve talán Casselt.

– Mi van? – forgatom a szemem.

Cassel vállat von.

– Nem Landon az egyetlen, akinek tegnap jó estéje volt – halkítja le a hangját, bár feleslegesen. A srácok még mindig Landon lovas kalandján rugóznak.

– Mire gondolsz? – nézek Casselre.

Elhúzza a száját.

– Jól eltűntél azzal a hústoronnyal. Még akkor sem kerültetek elő, amikor Em hajnali kettőkor hazarángatott.

– És mi ezzel a gond? – vonom fel a szemöldököm.

– Semmi. Csak éppen nem tudtam, hogy már heterókat is megrontasz.

Cassel az egyetlen a csapatban, akivel kitárgyalom a szexuális életemet. Mint az egyetlen meleg hokis, akit ismerek, viszonylag vékony jégen táncolok. Ha valaki konkrétan rákérdez, nem rejtegetem a dolgot, de azért nem is verem nagydobra. Tulajdonképpen a nemi identitásom a csapat legrosszabbul őrzött titka. A többiek

tudják. Az edző is. Csak éppen senkit sem érdekel. Casselt igen, de a jó értelemben. Az kicsit sem izgatja, hogy a pasikra gerjedek, viszont törődik *velem*. Többször elmondta már, hogy szerinte elvesztegetem az életemet az egyéjszakás kalandokkal.

– Honnan veszed, hogy heteró volt? – kérdezem gunyorosan.

– Na ne!

Látom, hogy felpiszkáltam a kíváncsiságát. Újra felhúrom a szemöldököm, mire elneveti magát. Az igazat megvallva kétlem, hogy a tegnapi diákszövetséges srác tényleg meleg lett volna. Inkább kísérletező biszex, ami – nem fogok hazudni – nagyon is bejön nekem. Sokkal könnyebb olyannal kezdeni, aki másnap simán levegőnek néz. Egyetlen fülledt éjszaka, egy szopás, egy dugás, vagy bármi, amivel próbálkozni mernek, és ennyi. Eltűnnek. Utána úgy tesznek, mintha nem bámulták volna órákon át a tetkóimat, nem képelték volna el a számát a farkukon, és nem simogatták volna mohón a testemet, vizonzásért könyörögve. Egy meleggel összejönni sokkal több bonyodalommal járhat. Gyakran *többet* akarnak, mint amit adni tudok. Elköteleződést. Ígéreteket, amiket nem tudok betartani.

– Várjunk csak! – ugrik be hirtelen, amit az előbb mondott. – Hogy érted, hogy Em hazarángatott?

Cassel arcizmai megfeszülnek.

– Szó szerint. Megjelent a diákszövetség házában, és kivonszolt – enyhül meg, de csak egy kicsit. – Aggódott értem. A mobilom lemerült, és nem válaszoltam az üzeneteire.

Ehhez nincs mit hozzáfűznöm. Már régen feladtam, hogy lebeszéljem Casselt erről a csajról.

– Ha nem jön, totál eláztam volna, szóval... ja, végül is jófejség volt, hogy eljött értem, mielőtt a pad alá iszom magam.

A nyelvemre harapok. Nem, nem avatkozom bele a kapcsolatába. Csak mert Emily a legtapadósabb, leggonoszabb, *legeszelősebb* tyúk a világon, még nincs jogom beleszólni a dolgaikba.

– Mellesleg tudom, mennyire utálja, ha bulizom. El sem kellett volna mennem.

– Baszki, nem vagytok házások – bukik ki belőlem.

A francba! Miért nem tudom tartani a szám? Cassel sértődötten mered rám.

– Bocs – próbálom menteni a menthetőt. – Öhm... felejtsd el, amit mondtam.

Cassel arca behorpad, és úgy csikorgatja a fogát, mintha porrá akarná őrölni.

– Nem. Basszus, igazad van. Nem vagyunk házások.

Aztán motyog valamit, amit nem értek.

– Mi van?

– Azt mondtam: még nem vagyunk azok.

– Még? – ismétlem döbbenet. – Jesszusom, ember! Ugye nem jegyezted el?

– Nem – vágja rá gyorsan, és újra lehalkítja a hangját. – De gyakran emlegeti, hogy megkérhetném már a kezét.

Lánykérés? Még a gondolattól is feláll a szőr a hátamon. A rohadt életbe, a nyakamat rá, hogy mehetek tanúnak az esküvőjükre. Vajon lehet köszöntőt mondani úgy, hogy a menyasszony nem szerepel benne?

Szerencsére O'Connor edző bemasíroz a terembe, mielőtt még jobban belelovalnánk magunkat ebbe az idegőrlő beszélgetésbe. Hirtelen mindenki elhallgat. Az edzőnk... tiszteletet parancsoló egyéniség. Na jó, inkább *félelmetes*. 195 centis, mogorva fickó, aki tők kopaszra borotválja a fejét, de nem a hajhullás miatt, hanem

mert ettől még ijesztőbbnek tűnik. A megbeszélést azzal kezdi, hogy egyenként emlékeztet bennünket a tegnapi edzésen elkövetett hibáinkra. Totál felesleges, mert a tegnapi kritikája úgy belém égett, hogy ha akarnám, se tudnám elfelejteni. Elcsesztem az egyik korongbedobást, benéztem passzokat, amiket nem lett volna szabad, és kihagytam egy gólt, ami sima ügy lehetett volna. Vannak edzések, amikor semmi sem klappol, de én már letettem a nagyesküit, hogy holnapra összeszedem magam. Még két, sorsdöntő meccs áll előttünk, ezért mindent bele kell adnom. Most ez a legfontosabb. A Northern Mass tizenöt éve nem nyert bajnokságot, és gólkirályként szent küldetésemnek tekintem, hogy még a diploma előtt győzelemre vigyem a csapatomat.

– Jól van, vágjunk bele! – jelenti be az edző, miután ízekre szedett bennünket. – Kezdjük a múlt heti Rainier–Seattle-meccsel.

Ahogy a hatalmas kivetítőn megjelenik a kép, az egyik balszélőnk homlokráncolva az edző felé fordul.

– Miért a Rainierrel kezdünk? Először az Észak-Dakota ellen játszunk.

– Azzal majd később foglalkozunk. Engem most a Rainier aggaszt.

Az edző nyomogat valamit a laptopon, mire a felvétel elindul, és a termet betölti a szurkoló tömeg üvöltése.

– Ha velük kerülünk össze a döntőben, felköthetjük a gatyánkat – mondja az edző morcosan. – Figyeljétek a kapusukat! Micso-da reflexek! Meg kell találnunk a gyenge pontját, és ott kell megfognunk.

A tekintetem a játékra szegeződik, azon belül is a kapuban álló, fekete-narancssárga mezes srágra.

Tényleg ott van a szeren. Sasszemmel figyeli a pályát, majd a felé suhanó korong előtt összecsapja a kesztyűjét. Gyors és éber.

– Figyeljétek, ahogy kivédi azt a visszapattanót! – mutat a kivejtőre az edző, miközben az ellenfél újabb lövéssel próbálkozik. – Könnyed. Kiszámított.

Minél tovább nézem, annál nyugtalanabb leszek. Nem értem, miért. Gőzöm sincs, miért borzolódik fel a szőr a tarkómon, de van valami a kapusban, ami izgalomba hoz.

– Tökéletes beállítások – jegyzi meg az edző elgondolkodva, sőt, szinte már lenyűgözve.

Nekem is leesik az állam. Az idényben egyetlen keleti parti csapatot sem követtem, mert túlságosan lefoglaltak a közvetlen ellenfeleink. Folyton az ő felvételeiket bújtam, hogy a győzelem érdekében kiismerjem a játékukat. De most, hogy a selejtezők lementek, ideje áttérni azokra, akikkel szembekerülhetünk a döntőben.

Tovább nézem a srácot. Megfigyelem. Basszus, tetszik a játéka. Nem is. Inkább *ismerem* a játékát. Amint leesik a tantusz, az edző is megerősít:

– A srác neve...

Jamie Canning.

– ...Jamie Canning. Végzős.

Baszki!

A jó bűdös francba!

A testemben a csiklandozó izgalmat remegés váltja fel. Tudtam, hogy Canning a Rainierre jár, de amikor legutóbb rákerestem, kiderült, hogy lefokozták tartalék kapusnak, és helyette egy másodéves nagygyút tettek a kezdőcsapatba, akiről az a hír járta, hogy megállíthatatlan. Mikor rakták vissza Canninget? Nem fogok

hazudni – régebben szemmel tartottam a srácot, de leálltam, amikor kezdett üldözéssé fajulni a dolog. Már mint, kizárt, hogy ő is így érdeklődne *irántam*, főleg azok után, hogy barom módjára tönkretettem a barátságunkat.

Önző tetteim emléke úgy zuhan rám, mint egy rakás téglá. Baszki! Pocsék barát voltam, és pocsék *ember*. Valamivel könnyebb volt elviselni ezt a szégyent, amíg több ezer mérföld választott el bennünket egymástól, de most... Elönt a félelem. A bajnokság alatt mindketten Bostonban fogunk játszani, és talán szemtől szemben is találkozunk. Majdnem négy éve nem beszéltem vele. Mi a fenét fogok neki mondani? Hogyan kérek tőle bocsánatot, amiért magyarázat nélkül kizártam az életemből?

– Tökéletes a játéka – szólal meg újra az edző.

Nem, ez nem igaz. Túl gyorsan hátrál. Mindig ez volt vele a baj – azonnal bebújt a kapuba, amint az ellenfél a kék vonalhoz ért, és így nagyobb támadási felületet hagyott. Ezenkívül mindent a sikeres védezésre tett fel, amivel növelte az ellenfél újratámadási esélyét. Nehezen fogom vissza magam, hogy ezeket az infókat meg ne osszam a többiekkel. Valahogy... *szemétség* lenne. Nem árulhatom el nekik Canning gyenge pontjait. Pedig kéne. Nagyon is fontos lenne, mert itt most a döntő a tét. Másrésztől viszont évek óta nem találkoztam Canninggel. Lehet, hogy azóta sokat javult a játéka. Talán már kinőtte a régi gyengeségeit. Velem ellentétben. Ahogy felnézek a képernyőre, rájövök, hogy az én gyengém még mindig ugyanaz. Figyelem, ahogy Jamie Canning kivéd egy újabb bombalövést, és csodálom a precíz, kecses mozdulatait.

Ő az én gyengém.

2.

Jamie

– **M**A REGGEL MÉG MAGADHOZ KÉPEST IS szokatlanul csendes vagy – futtatja végig az ujját Holly a hátamon, le egészen a pucér fenekemig. – A döntőről elmélkedsz ilyen elmélyülten?

– Igen.

Végül is nem hazudok.

Biztos vagyok benne, hogy a pénteki, bostoni út legalább két tucat ember gondolataiban felbukkan ma reggel. Nem beszélve a számtalan rajongóról. Engem viszont nem csak a győzelem foglalkoztat. Most, hogy a bajnoki cím közelébe kerültünk, számolnom kell a ténnyel, hogy nagy eséllyel a Northern Mass lesz az ellenfelünk. Na és ki a csapat sztárjátékosa? Nem más, mint Ryan Wesley, a volt legjobb barátom.

– Mi a baj, drágám? – fürkészi Holly az arcomat a könyökére támaszkodva.

Általában nem marad nálam éjszakára, de a tegnap esti szexmaraton hajnali négyig húzódott, és akkor már bunkóság lett volna hazaküldeni. Viszont most nem tudom, örülök-e neki, hogy még mindig itt fekszik mellettem az ágyban. A reggeli szextől eltekintve kényelmetlen a jelenléte. Sosem hazudtam neki arról, mi van – vagy mi nincs – köztünk, de ismerem annyira a csajokat, hogy tudjam: ha beleegyeznek is a „barátság extrákkal” leosztásba, titkon akkor is kapcsolatban reménykednek.

– Jamie! – ránt vissza a valóságba Holly.

Félretolom az egyik aggasztó gondolatot, hogy egy másikkal helyettesítsem.

– Történt már veled olyan, hogy kirúgott egy barátod? – kérdezem.

– Tessék? Mármint... a barátod a főnököd, és kirúg? – néz rám azzal a kerek, kék szemével, ami mindig komolyan vesz engem.

Megrázom a fejem.

– Nem. A Northern Mass gólkirálya a gimi alatt a legjobb barátom volt. Sőt, már felsőben is. Emlékszel, meséltem a hokitáborról, ahol nyaranta dolgoztam.

– Az Elites – bólint.

– Igen. Jó a memóriád. Mielőtt edző lettem volna, én is ott táboroztam. Ott találkoztam Wessel. *Őrült* egy figura volt – nevettek magamban, ahogy felidézem a borostás képét. – Folyton valami baromságon járt az esze. A belvárosban volt egy szánkópálya. Télen le lehetett csúszni róla a befagyott tóra, de nyáron egy négy méter magas kerítéssel zárták le. A srác egyik nap azt mondja: „Haver, ma este takarodó után belógunk oda.”

Holly egyik puha keze a mellkasomat simogatja.

– És? Bemásztatok?

– Naná. Biztos voltam benne, hogy lebukunk, és kidobnak minket a táborból, de végül simán megúsztuk. Persze csak Wesnek jutott eszébe törülközőt hozni a csúszáshoz, én meg szépen leégettem a bőrt a combomról, mire leértem.

Holly mosolyog.

– És össze sem tudom számolni, hány turistának kellett kitörölnie a Mirror tónál lőtt képeit. Ha Wes meglátta, hogy valaki beáll egy fotóhoz, már toltta is le a gatyáját.

Holly mosolya kuncogásba fordul át.

– Jó fejnek tűnik.

– Az volt. De aztán megváltozott.

– Mi történt?

Összefonom a két kezem a fejem mögött, és a mellkasomra telepedő, nyomasztó érzés ellenére próbálok lazán felelni.

– Nem tudom. Mindig versenyeztünk egymással. Az utolsó nyáron belerángatott egy kihívásba... – Egy pillanatra elhallgatok, mert nem szoktam Hollynak a magánügyeimről beszélni. – Igazából nem *tudom*, mi történt pontosan. Csak megszakított velem minden kapcsolatot. Gyakorlatilag... *kirúgott*.

Holly megcsókolja a nyakamat.

– Úgy hangzik, mintha még mindig dühös lennél rá.

– Mert az is vagyok – bukik ki belőlem a számomra is meglepő válasz.

Ha tegnap megkérdezték volna tőlem, van-e bármi a múltamban, ami zavar, nemmel felelek. De most, hogy Ryan Wesley viszszafelelt a tudatomba, hirtelen újra felzaklatott a dolog.

A francba!

Erre aztán végképp semmi szükségem életem két legnehezebb meccse előtt.

– És most ellene kell játszani. Elég nagy a nyomás – tűnődik Holly a csípőmet masszírozva.

Tuti, hogy terveid vannak kettőnkkel kapcsolatban, ami mindenféle „nyomást” magában foglal. Újabb menetet akar, de nekem nincs rá időm. Megragadom a kezét, és gyorsan pusztítom rá.

– Bocs, cicám, de most fel kell kelnem. Húsz perc múlva kezdődik a vetítés.

Miután átemelem a lábam az ágy másik felére, egy pillanatra még visszafordulok, és meglegeltetem a szemem Holly domborúataival. A szexpartim állati dögös csaj, és a farkam kéjesen emlékszik vissza az éjszakára.

– Kár – gördül a hátára csábítóan Holly. – Nekem csak délután lesznek óráim – cirógatja végig a lapos hasát és a cickóit, majd a szemembe nézve megpöcköli a bimbóját, és megnyalja az ajkát.

A farkam azonnal reagál.

– Ördögi nőszemély vagy. Gyűlöllek.

Gyorsan felkapom a bokszeralsómat a padlóról, és elfordítom a tekintetem, mielőtt totál felizgulok.

– Én sem vagyok oda érted – kuncog Holly.

– Mhm. Ámítsd csak magad nyugodtan! – felelem, de aztán befogom a szám.

Hat héttel a diploma előtt nem túl bölcs dolog azzal poénkodni, mennyire bírjuk egymást. Ez egy szigorúan alkalmi viszony, de Holly mostanában gyakran emlegeti, mennyire fogok neki hiányozni jövőre. Már kiszámolta, hogy Detroit, ahová költözöm, mindössze negyvenhárom mérföldre van az Ann Arbor-tól, ahová a következő szemesztertől fog járni az orvosira. Ha hangosan morfondírozni kezd, vajon vannak-e kiadó lakások valahol félúton, nem tudom,

mit fogok mondani. Hát igen. Nem várom túlzottan ezt a beszélgetést.

Hatvan másodperccel később már felöltözve megyek az ajtó felé.

– Ugye egyedül is kitalálsz? – kérdezem.

– Persze, nem gond – nevet Holly, de mielőtt lenyomhatnám a kilincset, megállít. – Csak ne olyan hevesen, csődör!

Felkel, hogy búcsúcsókot adjon, amit én viszonzok.

– Később találkozunk – suttogom.

Mindig így szoktam elköszönni tőle, ma viszont azon tűnődöm, hogy talán valami mást szeretne hallani.

De amint becsukódik mögöttem az ajtó, már teljesen máshol jár az eszem. A hátizsákomat a vállamra csapva kilépek a ködös, áprilisi reggelbe. Öt nap múlva már a keleti parton leszek, és azért küzdök, hogy a csapatommal megnyerjük a bajnokságot. Basszus, a négyes döntő állati durva. Két évvel ezelőtt egyszer már átéltem, de akkor csak tartalékos kapusként. Nem jutottam pályára, és nem is győztünk. Szeretném azt hinni, hogy a kettő között volt némi összefüggés. De idén másként lesz. Ott fogok állni a kapuban, áthatolhatatlan bástyaként az ellenfél támadóinak, hogy a miénk legyen a kupa. Ekkora nyomástól még az egyetemi sportok legnyugisabb kapusa is kikészülne, de nekem még egy extra nehezítés is jár: az ellenfél centere történetesen a volt legjobb barátom, aki egyszer csak úgy döntött, hogy többé nem áll szóba velem. Ez szívás.

Menet közben összefutok pár csapattársammal. Valami marhaságon röhécselnek, ami tegnap éjjel történt a buszon, és poénkodva lökdösi be egymást az üvegajtón át a csarnok kivilágított előterébe. A Rainier jégpályáját pár éve teljesen felújították. A falon sorakozó, bekeretezett csapatképekkel és a felaggatott zászlókkal olyan,

mint egy hokiszentély, és ez még csak az aula. Megállunk a zárt ajtó előtt, hogy Terry, a harmadéves támadónk lehúzhassa a diákigazolványát a beléptetőkapun. Amikor a fény zöldre vált, mind benyomulunk a pazar edzőrészlegbe.

Még egy szót sem szóltam a többiekhez, de én sosem voltam olyan nagyszájú, mint ők, ezért senki sem akad fenn a hallgatáson. A konyhában töltök magamnak egy csésze kávé, és elveszek egy áfonyás muffint a tálcáról. Ez a hely úgy elkényeztet minket, hogy már szinte szégyellem, de jól jön az ilyesmi, ha az ember elalszik.

Tíz perccel később már a vetítőteremben ülünk, és Wallace edző elemzését hallgatjuk. A fickó az emelvényen állva egy kis fejmikrofonba beszél, hogy a hátsó sorokban is hallani lehessen, de én így sem figyelek oda. Túlságosan lefoglal Ryan Wesley suhanása a jégen. Újabb és újabb felvételek jönnek arról, ahogy Wes a védelmi vonalon áttörve, jégszikrákat pattogatva egyik gólhelyzetet teremt a másik után.

– Az ország második legjobb góllövője. Ennek a kölyöknek van vér a pucájában – ismeri be irigykedve az edző. – Olyan gyors, hogy az ellenfelei mellette kilencvenhét éves nagyiknak tűnnek.

Egy újabb hihetetlen gól csapódik a hálóba. A legtöbb ilyenél Wesben még annyi tisztesség sincs, hogy meglepetést szimuláljon, csak lazán és elegánsan tovalibben, mint aki koricipóval a lábán született.

– Hozzánk hasonlóan a Northern Mass is esélyes lett volna tavaly a döntőre, de több játékosuk is lesérült a selejtező alatt – folytatja az edző. – Őket kell megvernünk.

A felvétel teljesen megbabonáz.

A hetedik utáni nyáron láttam először West korcsolyázni. Tizenhárom éves taknyosokként mind menőnek hittük magunkat, csak mert bejutottunk a világszínvonalú Elites hokitáborba a New York-i Lake Placidben. Nagy volt az arcunk – mi voltunk az otthoni klubjaink legjobbjai. Egy rakás, befagyott tavakon balfaszkodó amatőr. Így utólag visszanézve elég röhejesek voltunk. De még az akkori arcoskodó, általános iskolás énemnek is feltűnt, hogy Wes más, mint a többi. Már a tábor első napján valamiféle áhítattal néztem rá, legalábbis addig, amíg rá nem jöttem, milyen nagyképű seggfej. Onnantól egy kicsit gyűlöltem, de mivel szobatársak lettünk, nem volt könnyű sokáig haragudnom rá. Egymás után hat nyáron át életem legjobb hokimeccseit játszottam a sasszemű, aranykezű Ryan Wesleyvel, miközben próbáltam lépést tartani gyors reflexeivel és villámütéseivel. Az edzések után a srác még több kihívást jelentett. Akarsz versenyezni a mászófal tetejéig? Hívd West! Kell valami, akivel éjszaka betörhetsz a tábor hűtőházába? Wes az embered.

Lake Placid lakosai minden augusztusban fellélegeztek, amikor a tábor véget ért. Az élet végre visszatért a normális kerékvágásba, és az embereknek egy darabig nem kellett minden áldott reggel Wes csupasz seggét bámulniuk a reggeli pucér fürdőzése közben.

Hölgyeim és uraim: Ryan Wesley.

Az edző a terem elejében magyaráz, miközben a kivetítőn Wes és a csapattársai csodákat hajtanak végre.

A legjobb hokiélményeim mind Weshez kötődnek. Vele mindig jól éreztem magam a pályán. Na nem mintha nem húzott volna fel párszor – mondjuk, úgy óránként –, de utólag visszanézve minden kis versengésünk, minden gúnyos beszélása jobb játékosá tett. Kivéve azt az utolsó kihívást. Azt nem kellett volna elfogadnom.

– Eljött az utolsó nap – vonogatta a szemöldökét hátrafelé korizva olyan tempóban, ami másnak még előre sem menne. – Még mindig félsz kiállni velem egy szétlövésre? Úgy látom, azóta sem sikerült kiheverned a múltkori pofára esést.

– Egy frászt.

A többiekkel ellentétben én nem féltém veszíteni Wes ellen, és nehezen tudtam kibújni az újabb verseny alól, pedig már így is lógtam neki hat doboz sörrel. A gond az volt, hogy totál leégtem. Mivel hat gyerek közül én vagyok a legkisebb, a szüleim már a puccos táboromat is nehezen engedhették meg maguknak, nem hogy még zsebpénzzel is tömjenek. A fűnyírásból összekuporgatott kis vagyonomat már elvertem fagyira és mindenféle csempészárura. Ha elvesztem a fogadást, nem tudtam volna fizetni.

Wes tasmán ördögöt megszégyenítő iramban suhant hátrafelé.

– Most nem sörben fogadunk – mondta, mint aki olvas a gondolataimban. – Tegnap ronggyá aláztam Coopert, úgyhogy tele vagyok Jackkel. Most valami más lesz a tét – eresztett el egy ördögi kacajt.

– Mi?

West ismerve valami nyilvános magamutogatásra vagy megalázásra számítottam, mondjuk, hogy *kilógó farkokkal kell élelni a himnuszt az óratornyon*, vagy ilyesmi. Letettem egy sorba a korongokat, és felkészültem a lövésekre. Az első épphogy csak elkerülte West. Felkészültem a következőre.

– A vesztes leszopja a győztest – mondta.

Elvéttem az ütést. Konkrétan melléütöttem. Wes vihogva megállt. Baszki, majdnem sikerült átvernie.

– Marha vicces vagy – morogtam.

Wes lihegett a gyors korizástól.

– Félsz, hogy veszítesz? Mert tök mindegy, mi a fogadás tétje, ha biztos vagy magadban.

A hátam hirtelen izzadni kezdett. Belerángatott már pár agyatlan helyzetbe, és tudta, hogy sok mindenre rá tud venni. Ha nem fogadom el a kihívást, ő nyer. Ha viszont elfogadom, már azelőtt a gatyámba csinállok, hogy az első korong elindulna felém. Csak álltam ott, mint egy balfék, és nem tudtam, mit csináljak.

– Te meg az állandó taktikázásod... – motyogtam.

– Jaj, Canning! – nevetett. – A hoki kilencven százalékból taktika. Hat éve ezt próbálom a fejedbe verni.

– Jól van – szűrtem a fogaim közt a szót. – Benne vagyok.

Wes füttyentett egyet a hokimaszkja mögött.

– Már most kivagy. Ez király lesz.

Csak szívat – mondogattam magamban. Simán meg tudok nyerni egy szétlövést, és akkor majd ellene fordítom a saját fegyverét. Persze visszautasítom a nyereményt, de utána évekig csesztethetem azzal, hogy még lóg egy szopással. Hirtelen fény gyúlt az agyamban. Én is tudok taktikázni. Ez eddig miért nem jutott eszembe?

Egy újabb korongot állítottam a sorba, és jó erősen elütöttem. Elsuhant Wes arrogánsan vigyorgó képe mellett.

– Sima ügy – mondtam. – Mi lenne, ha rögtön ebéd után rúgnám szét a seggedet? Mondjuk, a záródedzés előtt?

Az önbizalma egy fél másodpercre megingott. Igen, biztos vagyok benne, hogy volt egy *baszki* pillanata.

– Tökéletes – felelte végül.

– Oké – kaptam fel az utolsó korongot a jégről, aztán füttyörészve elsuhantam, mint aki magasról tesz a világra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az volt a barátságunk utolsó napja.

Nem számítottam rá, hogy ez lesz.

A terem elejében már új műsor megy: az Észak-Dakota védekezési stratégiája. Az edző már nem foglalkozik Ryan Wesley-vel.

De én igen.